

som en anden Afkrivning nu er forelagt her, og blive behandlet paa samme Maade. Jeg troer nogenlunde i dette Øieblik at have belyst de Punkter, som kunne være meest Gjenstand for Omtale, og jeg skal afvente, hvad der nærmere maatte blive fremført.

Finantsministeren: Det er et Par faktiske Forhold, som jeg maa tillade mig at belyse noget nærmere forinden Forhandlingerne sluttes; men jeg maa tilstaae, at jeg bestunder mig i en Forlegenhed for at besvare nogle Optringer af den sidste ærede Taler, for de Erklæringer, vi udtale om det Faktiske, de ere i Enkelthederne aldeles modsatte, og desto værre er jeg ligesaa lidt istand til, som den ærede Ordfører, at fore noget Thingsvidne for at mit Ansørte er det Rigtige, men jeg maa bemærke, at jeg støtter mig ikke blot paa den Erklæring, som jeg som Finantsminister har havt Leilighed til at samle om disse Forhold, hvilken ikke er saa ganske ringe, men jeg støtter mig ogsaa paa samtlige ved Finantserne beskæftigede Embedsmænds Vidnesbyrd, naar jeg udtaler, at det ikke er Enkelte, ikke Gindeel, ikke blot en stor Mængde, men Fleertallet af dem, som have faaet Gageforstud inden 1841, som have faaet dem paa en saadan Maade, at de have Føle til at vente, at disse Forstud ikke ville blive dem afdragne som Gjæld. Jeg kan naturligtviis ikke fore Beviis ved Thingsvidne for et saadant Faktum, men jeg kan henvise til de mange Erklæringer, som foreligge fra de Bedkommende, og som ere støttede af Vidnesbyrd fra de ældre Finantsembedsmænd, der have været bekjendte med Forholdene, og fra Mænd, som ikke selv have faaet saadanne Forstud og altsaa maa betragtes som uinteresserede. Men der er et andet Punkt, hvor den ærede Ordfører ogsaa har afgivet en fra min afvigende Erklæring; om det faktiske Forhold og med Hensyn til dette seer jeg mig heldigtviis istand til at bevise, at hvad der saaledes fra hans Side er udtalt, er grundet i en Feiltagelse, hvorimod mit Ansørte er rigtigt. Den ærede Ordfører har sagt, at Beviiset for Rigtigheden af hans Paastand, at disse Forstud af Bedkommende ere betragtede som Gjæld, maa søges deri, at saa Mange allerede have betalt Afdrag paa Forstud. Jeg

maa i denne Anledning henvise til Motiverne Pag 9, hvor det udtrykkelig er erklæret i Genhold til de faktiske Oplysninger, som forelaae ved Motivernes Udarbejdelse, uden at der i saa Henseende siden den Tid er indtraadt nogen Forandring — at „ikke kun meget faa af Forskuds-Debitorerne have erklæret sig villige til at gaae ind paa Forslagene til Afdragene“. Forsaavidt det af den ærede Ordfører er fremhævet, at disse Forstud ere hovedsagelig bevilgede til Folk, der „stode nærmest ved Kassen“, saa troer jeg vist ikke, at den ærede Ordfører vil have dette forstaaet saaledes, at det hovedsagelig vare Folk, som vare ansatte ved Finantsbestyrelsen, der have faaet de Forstud, om hvis Strykning der handles; men jeg antager, at den ærede Ordfører hermed har meent — hvilket heller ikke kan benægtes, — at disse Forstud som oftest ere givne til Folk, som vare vidende om, at saadanne Forstud vare at erholve. Det er vist, at Flere, som Følge af denne Kundskab, have erholdt Forstud, slet ikke fordi de vare mere værdige der til end Andre, der vare ligesaa værdige, men simpelthen fordi de vidste, at saadanne Forstud vare at erholve og begjærede dem, medens dette ikke var Tilfældet med de Andre; men jeg maa tillade mig at fremhæve, hvad jeg allerede tidligere har gjort opmærksom paa, at det staaer i Forbindelse med det hele tidligere System, hvorefter man fandt det billigere, at hjælpe paa de Embedsmænd, der bade om Forstud, end at forbedre den hele Embedsklassens Lønning. Om dette er rigtigt eller ikke, derom handles ikke. Jeg vil kun bede at erindre, at det Udtryk, „de, som stode nærmest ved Kassen“, ikke udelukkende er at forstaae om Finants-Embedsmændene, eller om Embedsmænd, som selv ikke i rette Tid have sørget for at tilbagebetale de dem gjorte Forstud.

Ordføreren: Jeg skylder at oplyse, at Finantsministeren vist ikke har ganske opfattet min Beviisførelse; thi den gik ud derpaa, at en heel Deel af de Mænd, som i denne tidligere Periode have faaet Forstud, ogsaa have alt tidligere afbetalt paa dem, og der har været af og til ikke saa ubetydelige Tilbagebetalinger, saaledes i 1835 circa 4000 Rbd., i 1839 4,500 Rbd., kort sagt, der har været en stadig